

4 MÓZES

11-20. FEJEZET

Mózes negyedik könyvének 11-20 fejezeteit olvasva észrevehetünk egy visszatérő témát: az állandó panaszkodást. Az emberek folyamatosan panaszkodnak az Úr ellen.

Isten ellenőrzése alatt tartja életünk minden körülményét, ezért ha a körülmények ellen panaszkodunk, akkor az Úr ellen panaszkodunk.

Ha Isten gyermeke vagyok és az Ő céljaira vagyok elhívva, akkor el kell higgyem, hogy minden a javamra szolgál, mert szeretem Istent, és Ő megígérte, hogy mindent a javamra fordít. Minden panasz az Úr elleni lázadás.

Mivel Izrael gyermekei panaszkodni kezdtek, Isten megharagudott rájuk, és több alkalommal is el akarta őket pusztítani. Mózes jár közbe a népért, mindig arcra borulván Isten előtt kérte Őt, hogy ne pusztítsa el őket. Isten mérhetetlen kegyelme újból és újból megnyilvánul, és ezekből a versekből sokat tanulhatunk Isten hosszútűréséről.

A hosszútűrés az agapé szeretet egyik jellemvonása, és ez leginkább Isten türelmében nyilvánul meg Izrael nemzete felé.

Ezeknek a fejezeteknek a tanulmányozása közben azt is észben kell tartanunk, hogy Isten szuverén hatalom, és minden körülmény ura. Néha úgy tűnik, hogy Isten el akarja törölni a népet, és Mózes könyörgésére és okfejtésére Isten megváltoztatja a véleményét, és nem pusztítja el őket.

Isten egyik jellemvonása az is, hogy Ő nem változik. Erre tanít minket a Szentírás, amelyben az Úr azt mondja a prófétának: „Én vagyok az Úr, az Isten. Én nem változom.” Aztán azt is olvashatjuk, hogy *Nem ember az Isten, hogy hazudnék, nem embernek fia, hogy bármit megbánna. Mond-e olyat, amit meg ne tenne, ígér-e olyat, amit nem teljesít?*

Tudjuk tehát a Bibliából, hogy Isten nem változik, Isten nem bán meg semmit. Ezért, amikor ezeket a sorokat fogjuk olvasni, és látszólagos változást fedezhetünk fel Istennek az emberekhez való hozzáállásában, akkor tudnunk kell, hogy ebben az értelemben Isten nem a rossz fiú, és Mózes pedig a jó. Nem arról van szó, hogy Isten el akarja pusztítani őket és Mózes közbenjár értünk, mint egy pozitív hős a negatív ellen.

A valódi imádság mindig Isten szívében kezdődik, Isten érinti meg az én szívemet az ő céljával és óhajával. Amikor aztán kezdem megérteni Isten akaratát és óhaját, akkor kezdem azokat kifejezni az imáim során.

A mi világunk Isten elleni lázadásban él. Az egész univerzum engedelmeskedik Istennek, kivéve annak egy apró kis részét, amely a Nap körül kering itt a Tejútrendszer ezen sarkában. Ez a bolygó Isten ellen lázad, de Isten azt akarja, hogy ismét visszaállítsa a vele való összhangot, hogy megáldhassa, és megtehesse azt, amit már korábban eltervezett. Ahhoz, hogy visszaállíthassa a vele való harmóniát, Isten bizonyos életeket visszahozott a vele való közösségbe, és ezeken keresztül mások életét is meg akarja érinteni. Másszóval, a ti életek lett a híd ehhez a lázadó bolygóhoz. Isten most rajtatok keresztül más életeket akar megérinteni, és az Ő akaratát és célját ülteti a szívetekbe, amelyet ti imáitokban kifejeztetek, ezzel megnyitván az utat neki, hogy megtegye azt, amit mindig is meg akart tenni, de a szabad akaratunk ellenére nem teheti meg.

Mózes imáinak ihlete tehát Istentől jött. Ha az igazságot nézzük, akkor valóban el kellett volna pusztítsa az embereket, mert megérdemelték. De Isten meg akarta mutatni kegyelmét és irgalmát, és ezért szüksége volt egy kifogásra. Így ülteti Mózes szívébe a közbenjárást, amely megnyitja számára az ajtót, hogy megmutassa hosszútűrését és szeretetét.

Egyszer a nép siránkozott az ÚRnak, hogy rosszul megy a sora. Az ÚR pedig meghallotta, és haragra gerjedt. Fölgyulladt ellenük az ÚR tüze, és belekapott a tábor szélébe.

Ekkor a nép Mózeshez kiáltott, Mózes pedig imádkozott az ÚRhoz, és elaludt a tűz.

Ezért nevezték el azt a helyet Taberának, mert felgyulladt ellenük az ÚR tüze.

Tabera azt jelenti, hogy égés.

Most azt gondolhatjuk, hogy megtanulták a leckét, és többet nem panaszkodnak.

De a közöttük levő gyülevész nép telhetetlen volt kívánságában, ezért Izráel fiai újra siránkozni kezdtek, és ezt mondták: Ki tart jól bennünket hússal?

Emlékszünk, hogy Egyiptomban olcsón ettünk halat, uborkát, dinnyét, póréahagymát, vöröshagymát és fokhagymát.

Most pedig elepedünk, mert semmit sem látunk a manján kívül.

Az Egyiptomból velük együtt eljött népek el kezdtek sóvárogni a régi, egyiptomi életért. Ezek az emberek nem voltak teljesen szövetségben Istennel, mert részben egyiptomiak, részben izraeliek voltak. Nem kötelezték el teljesen magukat Isten mellett, de velük tartottak a kalndvág és izgalom miatt. Most aztán elégük lett a manjából, és kezdtek emlékezni az egyiptomi finom ételekre.

A manna olyan volt, mint a koriandermag, hasonló az illatos gyantacsepphez.

A nép elszéledt, és úgy szedegette. Kézimalmon megörölték, vagy mozsárban megtörték, azután fazékban megfőzték, és lepényt készítettek belőle. Olyan íze volt, mint az olajos süteménynek.

Amikor a harmat leszállt éjjel a táborra, akkor szállt le a manna is.

Az emberek Egyiptom után kezdtek sóvárogni. Egyiptom a világot, a testi életet jelképezi, amely mindig rabsághoz vezet, hisz ők az egyiptomi rabságra emlékeztek. Elfelejtették a kegyetlen munkafelügyelőket, a hatalmas terheket, amelyek alatt állandóan meg voltak görnyedve, hisz Egyiptom hatalmas építményeit mind rabszolgamunkások építették. Elfelejtették a rabszolgaság szörnyűségeit, és csak a testi kívánságaik kielégítésének izgalmaira emlékeztek: a hal, a dinnye, az uborka ízére.

Vannak, akik megtértek ugyan Jézus Krisztushoz, de langyos viszonyban vannak vele, keverékek, akárcsak ezek a népek, hisz a langyos is keveréke a forrónak és a hidegnek. Ezeknek még a szájukban van a világ íze, még mindig a test kívánságai után vágyakoznak, és nem tagadták meg önmagukat, hogy a keresztjüket felvén Krisztust követhessék.

Ezek Krisztust a kereszt nélkül, az önmegtagadás nélkül szeretnék követni. Ugyanakkor elég Jézus van már az életükben ahhoz, hogy ne lehessenek teljesen boldogok a világban, ugyanakkor túl sok világi van bennük, és így nem tudnak teljesen megelégedni Jézusban. Ez a keverék nép az egyházban, akik felszínes elkötelezettséggel bírnak az Úr felé.

Mindig aggaszt, ha valaki arról mesél, hogy mi mindent ért el a világban, és egy kissé büszkén mondja ezt, mert nagyra tartja a múltidők emlékeit, ahelyett hogy szörnyülködve és megvetéssel nézne a test dolgaira. Jézus azt mondta, hogy *mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból.*

Jézus nem akarja, hogy az életünk keverék legyen, hanem azt szeretné, ha teljesen neki szánánk az életünket, hogy *akik pedig Krisztus Jézuséi, a testet megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt.*

Pál elmondja, hogy megváltattunk, és mind a testünk, mind a lelkünk Őt kell dicsőítsék, mert az Ővéi vagyunk, nem saját magunké. Mégis sok kereszténynek a szájában még ott a világ íze, a világ kívánságai, mert nem kötelezték el teljesen magukat Jézus Krisztusnak.

A keverék nép elkezdett panaszkodni, és terjesztette elégedetlenségét a táborban Isten népe között is. Hihetetlen, hogy a világi keresztény milyen hatalmas mértékű elégedetlenséget tud okozni Krisztus testében. Tovább már nem elégednek meg Isten Igéjével, Jézus Krisztussal és a mennyei mannával, hanem még több szórakoztatásra van szükségük a gyülekezetben. Tragikus, hogy mi mindent meg nem tesznek manapság a gyülekezetek azért, hogy szórakoztassák az embereket azáltal, hogy a testük vágyának próbálnak kedveskedni, azt cselekedvén, amit Isten megvet.

Mózes meghallotta, hogy a nép nemzetségeiben mindenki a sátra bejáratánál siránkozik. Akkor igen fölgerjedt az ÚR haragja, és Mózes is rossznak látta ezt.

Ezért Mózes ezt mondta az ÚRnak: Miért tettél szolgálóddal ilyen rosszat? Miért nem vagy jóindulattal hozzám, miért raktad rám ennek az egész népnek a gondját?

Vajon bennem fogant-e meg ez az egész nép, és én szültem-e, hogy ezt mondod nekem: Ahogyan a dajka viszi a csecsemőt, úgy vidd az öledben arra a földre, amelyet esküvel ígértem atyáiknak?

Honnan vegyek húst, hogy adjak ennek az egész népnek? Hiszen így siránkoznak előttem: Adj nekünk húst, hadd együnk!

Nem tudom egyedül vinni ezt az egész népet, mert túl nehéz nekem.

Ha így bánsz velem, inkább nyomban ölj meg, légy ennyi jóindulattal hozzám! Ne kelljen látnom nyomorúságomat!

Mózesnek nagyon elege volt belőlük. De gondoljatok csak bele, hogy amint ott megy keresztül a táboron, az emberek azt kiáltozzák, hogy adj nekünk húst!

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Gyűjts össze hetven férfit Izráel vénei közül, akikről tudod, hogy a nép vénei és elöljárói. Vidd oda őket a kijelentés sátrához, és álljanak föl ott veled.

Akkor leszállok és beszélek ott veled. Elveszek abból a lélekből, amely benned van, és nekik is adok, hogy veled együtt hordozzák a nép terhét, és ne magad hordozd azt.

A népnek pedig mondd meg: Szenteljétek meg magatokat holnapra, mert húst esztek! Hiszen így siránkoztok az ÚRnak: Ki tart jól bennünket hússal? Milyen jó dolgunk volt Egyiptomban! Ezért majd ad nektek az ÚR húst, és ehettek.

Nemcsak egy napig ehettek, nem is két napig, nem öt napig, nem tíz napig, nem húsz napig, hanem egy álló hónapig, míg csak ki nem hányjátok, és míg meg nem undorodtok tőle, mivel megvetettétek az URat, aki köztetek van, és így siránkoztatok előtte: Miért is jöttünk ki Egyiptomból?

Akkor ezt mondta Mózes: Hatszázezer gyalogos van ebben a népben, amely között vagyok, és te ezt mondod: Húst adok nekik enni egy álló hónapig?!

Vajon lehet-e annyi juhót és szarvasmarhát vágni nekik, hogy elég legyen? Vagy össze lehet-e gyűjteni a tenger minden halát, hogy elég legyen nekik?

De az ÚR ezt mondta Mózesnek: Hát olyan kevés az ÚR ereje?

Ez egy nagyon jó kérdés. Mekkora Istenetek van? Milyen gyakran korlátozzuk Istent a mi szellemi kapacitásainkra! Én mindig megpróbálok Istennek segíteni, hogy létrehozassa a terveit, és tanácsokat adok neki. Gyakran tudom, hogy mit akar Isten tenni, de legtöbbször abban is segíteni akarok neki, hogy hogyan tegye meg a dolgokat. Ezért aztán az imádságaim irányítottak lesznek, ahelyett, hogy közvetlenek lennének.

Én próbálom irányítani Istent, hogy miként végezze a munkáját, de a gond az, hogy nem mindig követi az én utasításaimat, és ekkor én felkiáltok: „De Uram, én itt hagyom az egészet! Nem látod, hogy ezt rosszul csinálod?! Miért nem halgatsz rám, Uram?” De az Ő válasza a következő: „Az én utaim, nem a ti utaitok, mert az én utaimat nem tudjátok felfogni.”

Mégis mindig ki akarom találni a felfoghatatlant, mindig meg akarom tudni, hogy miként tudja Isten elvégezni az Ő dolgát, mert ha megtudom, akkor kényelmesen hátradőlhetek. Amikor aztán nem tudom, hogy miként fogja elvégezni a munkáját, akkor valóban beleremegek, mert arra gondolok, hogy, ha én nem tudok rájönni erre, akkor vajon Isten hogyan fog tudni rájönni. „Teljesen lehetetlennek tűnik”, gondolom magamban, és kétségbeesek, elbátortalanodok, és végül feladom.

De nem fontos tudni, hogy hogyan lehetséges, csak azt, hogy meg fog történni, mert Isten azt mondta, hogy meg fog történni, és az Ő szava mindig igaz. Mégis, hogyan fogja megtenni? Nem tudom. Mégis milyen jó lenne, ha állandóan tudatosodna bennem, hogy ez nem az én dolgom. De sajnós ez nem mindig van így, és emiatt gyakran cipelem a terhet, mert az Isten munkálkodásának hogyanját akarom kitalálni.

De az ÚR ezt mondta Mózesnek: Hát olyan kevés az ÚR ereje? Majd meglátod, beteljesedik-e az én beszédem, vagy sem.

Mózes kiment és elbeszélte a népnek az ÚR szavait, majd összegyűjtött hetven férfit a nép vénei közül, és a sátor köré állította őket.

Az ÚR pedig leszállt felhőben, és beszélt hozzá. Majd elvett abból a lélekből, amely Mózesben volt, és annak a hetven vénnek adta. Amikor a lélek rajtuk nyugodott, akkor prófétáltak, de máskor nem.

A prófécia nem mindig jelenti az elkövetkező dolgok elmondását. Az Újtestamentumban a prófécia ajándéka lehet ugyan jövőbe látó, de legtöbbször Isten szavának kijelentését jelenti a gyülekezet felé, hogy épüljenek, vigasztalódjanak és bátorításban legyen részük.

Jövőbe látó prófécia is lehet, mint például Agabus prófeciája, aki Pál köpenyét magára csavarva azt mondta, hogy a köpeny gazdáját is ugyanígy fogják megkötözni, amikor Jeruzsálembé ér. Isten szavának lehet jövőbeli vonatkozása, mert Isten ismeri a jövőt. Az ilyen próféciaák Istentől való származását könnyű ellenőrizni, mert ha ezek beteljesednek, akkor Istentől voltak, ha nem, akkor pedig Isten nem szólt.

A hetven vén elkezdett prófétálni tehát.

Két férfi azonban a táborban maradt: az egyiknek Eldád, a másiknak Médád volt a neve. Rajtuk is megnyugodott a lélek, mert ők is az összeírottak között voltak. De ők nem mentek ki a sátorhoz, hanem a táborban prófétáltak.

Egy szolga meg elfutott és jelentette Mózesnek, hogy Eldád és Médád prófétálnak a táborban.

Akkor megszólalt Józsué, Nún fia, aki ifjúkorától fogva Mózes szolgája volt, és ezt mondta: Uram, Mózes, tiltsd meg nekik!

De Mózes ezt mondta neki: Miért vagy ilyen féltékeny? Bárcsak az ÚR egész népe próféta volna, és nekik is adná lelkét az ÚR!

Mózes tudta, hogy ha az egész tábor prófétálni kezdene, és Isten lelke lenne rajtuk, akkor az Ő munkája sokkal könnyebbé válna, mert mindenki lélekben járna. Felcsillant előtte, hogy milyen jó lenne, ha mindenkin Isten lelke lenne, milyen dicső dolog lenne az! A próféták előrelátták ezt a napot, amikor minden emberre kiárasztja Isten az Ő lelkét, mert ez az Ószövetségben korlátozva volt.

Egyes emberek bizonyos időben megkapták a Lélek kenetét az életükben, és itt az izraeli táborban is erre a hetven emberre korlátozódott Isten lelke. Az Ószövetség idejében Isten lelke velük volt, de Jézus azt mondta

én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.”

Pünkösöd napján pedig rájuk szállt a Szentlélek

Ekkor előállt Péter a tizeneggyel, felemelte a hangját, és így szólt hozzájuk: „Zsidó férfiak, és Jeruzsálem minden lakója! Vegyétek ezt tudomásul, és figyeljetek szavaimra!

... ez az, amiről Jóel így profétált:

Az utolsó napokban, így szól az Isten, kitöltök Lelkemből minden halandóra, és profétálnak fiaitok és leányaitok, és ifjaitok látomásokat látnak, véneitek pedig álmokat álmodnak, még szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban Lelkemből, és ők is profétálnak.

Mózes előre látta, hogy milyen dicsőséges lehet egy ilyen nap. Milyen dicső a gyülekezet, amikor minden ember Lélekben jár! Milyen kevés problémánk lenne, ha mi mindig Lélekben járnánk.

Vannak emberek, akik szeretik sablonokba gyömöszölni Istent, és előre elmondani, hogy Ő milyen módon fog munkálkodni. „Isten csak a szentélyben munkálkodik, Isten csak felkent papokon keresztül munkálkodik, fel kell legyél szentelve, hogy úrvacsorát szolgálhass fel, vagy hogy bemezítsél valakit”.

Az emberek szabályokat szeretnek felállítani, de Isten szereti az emberek szabályait keresztülhágni. Ő megmutatja, hogy nem kell az emberek szabályainak engedelmeskedjen. Ott dolgozik ahol akar, úgy dolgozik ahogy akar, és azon keresztül dolgozik, akin keresztül akar. Nem szükséges, hogy felkent apostol legyél ahhoz, hogy Isten hatalmas munkára használhasson.

Pál apostolt egy Anániás nevű ember merítette be, akiről semmi egyebet nem tudunk, csak azt, hogy a damaszkuszi hívők egyike volt. Általa nyerte vissza Pál a látását és kapta meg a Szentlélekbe való bemezíését, és többet nem tudunk erről az Anániásról. De vajon ki hatalmazta fel erre őt? Maga Jézus Krisztus.

Sokan ma is úgy vannak, mint a farizeusok: „Ki adott neked hatalmat erre?” Azt kérdezték Keresztelő Jánostól is, hogy „Ki adott neked hatalmat arra, hogy kereszteld az embereket?” Jézusnak ugyanezt a kérdést tették fel: „ki adott neked erre felhatalmazást?” Farizeusok ma is léteznek, hisz azt akarják, hogy az ő kis csoportjuk hatalmazza fel az embereket. Az a dicsőséges, ha az az Úr hatalmaz fel, Aki Pált és Jánost is felhatalmazta.

Akkor az ÚR szelet támasztott, amely a tenger felől fűrjeket sodort, és lehullatta a táborra, innen is, onnan is egynapi távolságban a tábor körül, két könyöknyire a föld színén.

Akkor fölkelt a nép, és egész nap és egész éjjel, sőt az egész következő napon is gyűjtötték a fűrjeket. Még aki keveset gyűjtött, az is gyűjtött tíz hómert, és sűrűn kiterítették azokat a tábor körül.

De a hús még a foguk között volt, még meg sem rágták, amikor az ÚR haragra gerjedt a nép ellen, és megverte az ÚR a népet igen nagy csapással.

Azt a helyet Kibrót-Taavának nevezték el, mert ott temették el a telhetetlen népet.

A Kibrót-Taava azt jelenti, hogy a vágyak sírhalma. Hányan fekszenek már ezekben a sírokban? Mennyire csúnya kép az, amikor az emberek féktelenül átadják magukat testi kívánságaiknak.

Erről szól a 103.-ik zsoltár néhány sora, amely a pusztai megtapasztalásokkal kapcsolatban mondja, hogy megadta nekik a testük vágyát, de lelkük éhezett emiatt. Pál az 1Korintus 10.-ik fejezetében azt írja, hogy:

*Mindez példává lett a számunkra, hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat, amint ők kívántak.
Ne kívánjuk a régi életet, Egyiptom dolgait, a rabság és bűn életét.*

A 12.ik fejezetben:

Egyszer Mirjám és Áron Mózes ellen beszélt a kúsi asszony miatt, akit feleségül vett. Mert Mózes kúsi asszonyt vett el.

*Ezt mondták: Vajon csak Mózes által beszélt az ÚR? Nem beszélt-e miáltalunk is? De az ÚR meghallotta.
Ez a Mózes pedig igen alázatos volt, a földön élő minden embernél alázatosabb.*

Az ÚR mindjárt ezt mondta Mózesnek, Áronnak és Mirjámnak: Menjete ki mindhárman a kijelentés sátrához. Ki is mentek mindhárman.

Akkor az ÚR leszállt felhőoszlopban, megállt a sátor bejáratánál, és szólította Áront és Mirjámot, ők ketten pedig odamentek.

Az ÚR ezt mondta: Halljátok meg beszédemet: Ha van az ÚRnak prófétája köztetek, azzal látomásban ismertetem meg magam, álomban beszélek hozzá.

De nem ilyen Mózes, a szolgálóm! Őrá az egész házam van bízva!

Szemtől szemben beszélek vele, világosan, nem rejtélyesen, az ÚR alakját is megpillanthatja. Hogy mertetek hát beszélni szolgálóm, Mózes ellen?!

Isten által felkent és elhívott ember ellen beszéltek, Isten szolgája ellen. Mózessel közvetlenül és világosan beszélt az Úr, és ők tisztelettel kellett volna legyenek vele szemben, mint Isten szolgájával.

Dávid nagy tiszteletben tartotta azt, hogy Saul Isten kente fel, még akkor is, amikor ez a kenet már nem volt rajta. De mivel Dávid tudta, hogy valamikor Isten kente fel őt, ezért Dávid nem bántotta őt soha. Isten nagyra értékeli, ha mi tiszteljük az Ő kenetét.

Az ÚR haragra gerjedt ellenük, és elment.

Amikor a felhő eltávozott a sátorról, Mirjám egyszerre poklos lett, olyan, mint a hó. Áron Mirjám felé fordult, és látta, hogy poklos.

Akkor ezt mondta Áron Mózesnek: Kérlek, uram, ne ródd föl nekünk ezt a vétket, hogy esztelenül vétkeztiünk!

Ne legyen olyan Mirjám, mint a halvaszületett, akinek a teste félig már oszlásnak indult!

Ezért így kiáltott Mózes az ÚRhoz: Istenem, gyógyítsd meg őt!

Az ÚR azonban ezt mondta Mózesnek: Ha csak az apja köpte volna is arcul, akkor is szégyenkeznie kellene hét napig. Zárják ki a táborból hét napra, és csak azután fogadják vissza.

Ki is zárták Mirjámot a táborból hét napra. A nép nem indult tovább addig, amíg vissza nem fogadták Mirjámot.

A 13.-ik fejezetben Kádes-Barneába érkeztek, az Igéret földjének határára. Valamivel több mint két éves vándorlás után értek el ide.

Az ÚR így beszélt Mózeshez:

Küldj férfiakat, hogy kémleljék ki Kánaán földjét, amelyet Izráel fiainak akarok adni. Mindegyik ősi törzsből egy férfit küldjete, csupa tekintélyes embert.

Mózes elküldte őket a Párán-pusztából az ÚR parancsa szerint. Valamennyien főemberek voltak Izráelben.

Igy tehát kiválasztottak 12 embert a 12 törzsből, és ezek közül kettő fontos számunkra:

Júda törzséből Káléb, Jefunne fia...

Efraim törzséből Hóséa, Nún fia.

A felsorolás végén pedig ezt olvashatjuk:

Mózes Hóséát, Nún fiát Józsuének nevezte el.

Hoséa azt jelenti, hogy „szabadító” vagy „szabadítás”, a Jó.., a Yehova rövidített változata, tehát Józsué valójában Yehova egyik összetett névváltozata, és azt jelenti, hogy „az Úr a szabadulás”, vagy „az Úr, a mi szabadulásunk”. A Jozsué görög változata Jézus.

Elmentek hát a kémek, és negyven napon keresztül kémlelték a földet.

Amikor eljutottak az Eskól-völgyig, lemetszettek ott egy szőlővesszőt egyetlen szőlőfürttel, amelyet ketten vittek rúdon.

Visszatérve Káléb és Józsué jelentette:

Elmentünk arra a földre, ahová küldtél bennünket. Valóban tejjel és mézzel folyó föld az, ilyen a gyümölcse!

De erős nép lakik azon a földön, a városok erődítményei igen nagyok, és még Anák ivadékait is láttuk ott! A Délvidéken Amálék lakik, a hegyvidéken a hettiták, jebúsziai és emóriak laknak, a tenger és a Jordán partján pedig kánaániak laknak.

Bár Káléb csitította a Mózessel szembeforduló népet, és ezt mondta: Bátran fölmehetünk és elfoglalhatjuk, mert meg tudunk birkózni vele,

de azok a férfiak, akik vele mentek, ezt mondták: Nem tudunk az ellen a nép ellen menni, mert erősebb nálunk.

És rossz hírért terjesztették Izráel fiai között annak a földnek, amelyet kikémleltek, mert ezt mondták: Az a föld, amelyet bejártunk és kikémleltünk, olyan föld, amely megemészti lakosait! A nép pedig, amelyet ott láttunk, csupa szálas emberekből áll.

Sőt láttunk ott óriásokat is, Anák óriás fiait. Olyannak láttuk magunkat, mint a sáskák, és ők is úgy néztek ránk.

A 14.-ik fejezet:

Ekkor az egész közösség elkezdett hangosan jajveszékelni, és sírt a nép egész éjjel.

Izráel fiai mindnyájan zúgolódtak Mózes és Áron ellen. Ezt mondta nekik az egész közösség: Bárcsak meghaltunk volna Egyiptomban, vagy halnánk meg itt a pusztában!

Miért akar bevinni minket az ÚR arra a földre? Azért, hogy fegyvertől hulljunk el, asszonyaink és gyermekeink pedig prédára jussanak? Nem volna jobb visszatérnünk Egyiptomba?

Majd ezt mondták egymásnak: Válasszunk vezetőt, és térjünk vissza Egyiptomba!

Ekkor Mózes és Áron arcra borult Izráel közösségének egész gyülekezete előtt.

De Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia, akik a föld kikémlelői között voltak, megszállták ruhájukat,

és ezt mondták Izráel fiai egész közösségének: A föld, amelyet bejártunk és kikémleltünk, igen-igen jó föld.

Ha az ÚR kedvel bennünket, akkor bevisz arra a földre, és nekünk adja a tejjel és mézzel folyó földet.

Csak az ÚR ellen ne lázadjatok, és ne féljete a föld népétől, mert megesszük őket. Tőlük eltávoztott oltalmuk, de az ÚR velünk van! Ne féljete tőlük!

De az egész közösség azt mondta, hogy meg kell őket kövezni.

Ez az emberek tragikus bukása. Isten elhozta őket a hatalmas ígéretek, a bővülő élet határáig, és csak annyit kellett volna tenniük, hogy bemenjenek és birtokba vegyék azt. Isten már ezelőtt megígérte nekik, hogy „kiüzöm elöletek az ott lakókat, csak menjete és foglaljátok el a földet”, de ők nem léptek be, mert megengedték, hogy a félelem urrá legyen a szíveiken a hit helyett.

Amikor megengeditek, hogy hit helyett a félelem uralkodjon az életetekben, akkor a félelem hitetlenséget szül, és a hitetlenség elrabolja tőletek azt, amit Isten már elkészített számotokra, ami ott van előttetek, és csak arra vár, hogy lehajoljatok érte, és felemeljétek.

Manapság megszámlálhatatlan keresztény áll ezen a ponton, és nem tudja birtokba venni azt a bővülő életet, amely elkészített számukra. Az ő életük olyan, mint a hullámvasút: egy nap fenn, egy nap lenn, és sosem lehet előre tudni, hogy milyen lelkiállapotban lesznek. Néha lebegnek, néha a kút mélyén vannak. Egész életüket a Róma 7-ben élék le, és sosem lépnek be a 8.-ik fejezetbe, mert állandóan a test ellen harcolnak, vándorolnak a pusztában, és nem lépnek be az ígéret földjére.

Egyiptom tehát a régi bűnös életünket jelképezi, a Vörös-tengeren való átkelés pedig a bemelegítés, egy új élet kezdete, egy új kapcsolat Istennel Jézus Krisztuson keresztül, a pusztaság pedig a hívó ember normális fejlődését jelképezi. Az Ígéret földje pedig azt a bővülő keresztény életet jelképezi, amely a miénk lehet Krisztusban.

Sajnos a templomi énekek az ígéret földjét mennyei helyként írják le, és a Jordánt pedig a földi élet halálaként, ahonnan majd az angyalok a mennybe emelnek minket. De ez nem így van, mert miután átkeltek a Jordánon, még mindig harcoltak, de a mennyben nem lesz semmilyen harcunk. Miután átkeltek a Jordánon még vereséget is szenvedtek egyszer-kétszer Áinál, és becsapták őket a gibeoniak is. De a mennyben nem fogunk vereséget szenvedni, és nem is fognak becsapni minket.

A Jordán a régi életünk halálát jelképezi: azt vallom, hogy meghaltam Krisztussal, és az Ígéret földjét pedig lelkileg élvezhetem, hisz megismertem Jézus Krisztusban a lelki győzelmet. A pusztaságban voltak ugyan harcaik, de nem szereztek semmi tartós értéket e harcok során, ez csak az Ígéret földjén történt meg.

Sokan egész életükben a pusztában vándorolnak, és ezért az egész kereszténység számukra csak a kitartásról szól, nem pedig az örömről és boldogságról. Isten azt akarja, hogy már most megtapasztaljuk az Ő szeretetének gazdagságát és teljességét. Ez készen áll számodra, Isten elkészítette ezt Jézus Krisztuson és a Szentlelken keresztül, ez az élet a győzelemé, az áldásoké. Csak a hitetlenség akadályozza meg az embereket abban, hogy belépjenek erre a földre.

A tíz kém félelmet keltett a népben, és az embereket a félelem kezdte uralni, és amikor Jozsué és Káleb elkezdtek bátorítani őket, akkor a tíz kém folyamatosan lebeszélte őket a belépésről, és az emberek arra is készek voltak, hogy elpusztítsák Isten két bátorító prófétáját.

Akkor megjelent az ÚR dicsősége a kijelentés sátra fölött egész Izráelnek, és ezt mondta az ÚR Mózesnek: Meddig utál engem ez a nép, és meddig nem hisz bennem a sok jel ellenére sem, amelyeket közöttük tettem?!

Hitetlenségünk következménye azt jelentheti, hogy munkálkodás árán akarunk belépni az ígéret földjére: bácsak elég jó lennék, hogy Isten megáldhasson, bárcsak elég kedves lennék, hogy méltó legyek Isten áldásaira. De egyedül csak hitünk hiánya tart távol minket az ígéret földjétől, semmi más.

Az Úr azt mondta, hogy elpusztítja ezt a népet, de Mózes közbenjárt, és a 17.-ik verstől ezt olvassuk:

Most azért mutasd meg, URam, hogy nagy a te hatalmad, ahogyan megmondtad: Az ÚR türelme hosszú, szeretete nagy, megbocsátja a bűnt és hitszegést; bár nem hagyja egészen büntetés nélkül, hanem megbünteti az atyák bűnéért a fiakat harmad- és negyedízig.

Bocsásd meg ennek a népnek a bűnét nagy szeretetteddel, ahogyan megbocsátottál ennek a népnek Egyiptomtól fogva mindeddig!

Isten akart nekik megbocsájtani, mert megmondta, hogy az Ő türelme hosszú, szeretete nagy, és megbocsájtja a bűnt.

*Akkor az ÚR ezt mondta: Megbocsátok a te beszéded szerint.
De életemre mondom és az ÚR dicsőségére, amely betölti az egész földet,*

Alig várom, hogy az Úr dicsősége betöltse már ezt a földet. Milyen dicsőséges nap lesz az, nagyon szeretnék itt lenni, amikor ez megtörténik. És tudom, hogy itt leszek, mert Isten ezt megígérte nekem.

azok közül az emberek közül, akik látták dicsőségemet és a jeleket, amelyeket Egyiptomban és a pusztában tettem, mégis megkísértettek engem tízszer is, és nem hallgattak szavamra, senki sem fogja meglátni azt a földet, amelyet esküvel ígértem atyáiknak. Senki sem látja meg azt azok közül, akik engem megutáltak.

De szolgálmat, Kálébot, mivel más lélek volt benne, és tökéletesen követett engem, beviszem arra a földre, ahol járt, és az ő utódai birtokolni fogják azt.

A völgyekben azonban az amálékiek és a kánaániak laknak. Holnap forduljatok meg, és induljatok el a pusztába a Vörös-tenger felé!

Az ÚR így beszélt Mózeshez és Áronhoz:

Meddig zúgolódik ellenem ez a gonosz közösség? Meghallottam Izráel fiainak zúgolódását, mert sokat zúgolódtak ellenem.

Mondd meg nekik: Életemre mondom - így szól az ÚR -, hogy úgy fogok veletek bánni, ahogyan ti beszéltek ellenem!

Itt a pusztában fogtok holtan elhullani, a számba vetek mind, ahányan csak vagytok, húszévestől fölfelé, mert zúgolódtatok ellenem.

Nem mentek be arra a földre, amelyről esküvel ígértem, hogy ott fogtok lakni, csak Káléb, Jefunne fia és Józsué, Nún fia.

De gyermekeiteket, akikről azt mondtátok, hogy prédává lesznek, azokat beviszem, és megismerik azt a földet, amelyet ti megvetettetek.

De ti holtan hullotok el itt a pusztában.

....

Amikor elbeszélte Mózes ezeket a dolgokat egész Izráelnek, a nép nagyon megszorodott.

Korán reggel fölkeltek, hogy fölmenjenek a hegység tetejére. Ezt mondták: Itt vagyunk, menjünk hát arra a helyre, amelyről az ÚR beszélt. Bizony, vétkezünk!

Mózes azonban ezt mondta: Miért akarjátok áthágni az ÚR parancsát? Nem fog az sikerülni!

Ne menjetek, mert nem lesz köztetek az ÚR! Vereséget fogtok szenvedni ellenségeitektől!

Hiszen az amálékiek és kánaániak ott vannak veletek szemben, és elhullotok fegyvereiktől! Mivel elfordultatok az ÚRtól, az ÚR sem lesz veletek!

De ők vakmerően fölmentek a hegy tetejére, bár az ÚR szövetségének a ládája és Mózes ki sem mozdultak a táborból.

Az amálékiek és kánaániak pedig, akik azon a hegységen laktak, lerohantak, verték és kergették őket egészen Hormáig.

A 15.-ik fejezetben:

Negyven évi vándorlásuk kezdődik el, mégis az Úr elmondja nekik, hogy amikor majd be fognak lépni az ígért földjére, akkor milyen áldozatokat kell majd bemutatassanak. Ezzel erősíti meg a szavát, hogy végül mégis be fogja vinni őket oda.

Ezek után felsorolja a bűnaldozatokat is, majd a 24.-ik vers végén rámutat arra, hogy még a nem szándékosan elkövetett bűnökből is meg kell térni.

Jézus is azt imádkozta, hogy „atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit tesznek”. Nem szándékos bűn, de mégis megbocsájtás szükséges.

A 32.-ik verstől:

Amikor a pusztában voltak Izráel fiai, rajtakaptak egy embert, aki fát szedegetett a nyugalom napján.

Akik rajtakapták, amint fát szedegetett, odavitték Mózes, Áron és az egész közösség elé.

Őrizetbe vették, amíg nem kapnak útmutatást, hogy mit kell tenniük.

Az ÚR ezt mondta Mózesnek: Halállal kell lakolnia annak az embernek! Kövezzé meg őt az egész közösség a táboron kívül.

Kivitte azért őt az egész közösség a táboron kívülre, ott agyonkövezték, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.

Azután ezt mondta Mózesnek az ÚR:

Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik, hogy csináljanak bojtokat a ruhájuk szegélyére nemzedékről nemzedékre, és tegyenek a szegélyen levő bojtokra kék bíbor-zsinórt.

Arra való ez a bojt, hogy valahányszor ránéztek, emlékezzetek az ÚR minden parancsolatára, teljesítsétek azokat, és ne csábítson el titeket sem a szívetek, sem a szemetek, amelyek paráznaságba vihetnek benneteket,

hanem emlékezzetek, és teljesítsétek minden parancsolatomat, és szentek legyetek Istenetek előtt.

Azt gondolom, hogy ez igen jó dolog, hogy egy kék zsinor emlékeztette őket arra, hogy ne kövessék a saját vágyaikat, kívánságaikat, hanem az Úr parancsait tartsák meg. Így a zsidóknál a kék zsinor hagyománnyá vált, és sok népviseletük részévé is vált.

A 16.-ik fejezetben

Kórah, a Jichár fia, aki Kehát fia, aki Lévi fia, összefogott Dátánnal és Abirámmal, Eliáb fiaival, meg Ónnal, Pelet fiával, aki Rúben fia volt,

és fölkeltek Mózes ellen, kétszázötven emberrel Izráel fiai közül, akik a közösség vezető emberei, a gyülekezet képviselői, neves emberek voltak.

Ezek egybegyűltek Mózes és Áron ellen, és ezt mondták nekik: Elegünk van belőletek! Miért emelitek magatokat az ÚR gyülekezete fölé?! Hiszen az egész közösség a maga egészében szent, és közöttük van az ÚR!

Ezt hallva, Mózes arcra borult,

és így szólt Kórahhoz és egész csoportjához: Majd reggel tudtul adja az ÚR, hogy ki az övé, ki a szent, és ki közeledhet hozzá. Az közeledhet hozzá, akit kiválasztott.

Ezt tegyétek, Kórah és egész csoportja! Fogjátok a szenesserpenyőtöket,

tegyetek bele tüzet, és rakjatok rá füstölőszert holnap az ÚR színe előtt. Az lesz a szent, akit kiválaszt az ÚR.

...

Ekkor hívatta Mózes Dátánt és Abirámot, Eliáb fiait. De azok ezt mondták: Nem megyünk!

Nem elég, hogy elhoztál bennünket a tejjel és mézzel folyó földről, hogy megölj bennünket a pusztában, hanem még zsarnokoskodni is akarsz rajtunk?!

Éppen nem tejjel és mézzel folyó földre hoztál bennünket, és nem adtál nekünk sem mezőt, sem szőlőt örökségül. Vajon ki akarod szűrni ezeknek az embereknek a szemét?! Nem megyünk!

...

Akkor ezt mondta Mózes: Ebből tudjátok meg, hogy az ÚR küldött engem ezeknek a dolgoknak a véghezvitelére, és hogy nem magamtól cselekszem:

Ha úgy hálnak meg ezek, ahogyan más ember hal meg, és ha az lesz a sorsuk, ami minden más embernek, akkor nem az ÚR küldött engem.

De ha az ÚR valami csodálatos dolgot visz véghez, és a föld megnyitja száját, és elnyeli őket mindenükkel együtt, és elevenen szállnak le a holtak hazájába, abból megtudjátok, hogy megutálták ezek az emberek az URat.

Alig mondta végig Mózes ezeket a szavakat, meghasadt azok alatt a föld.

Megnyitotta száját a föld, és elnyelte őket házuk népével együtt, a Kórahhoz tartozó összes embereket minden jószágukkal együtt.

Elevenen szálltak le a holtak hazájába mindenükkel együtt, és befödte őket a föld. Így veszték ki a gyülekezetből.

Az egész Izráel pedig, amely körülöttük volt, elfutott kiáltásukra, mert ezt mondták: Még minket is elnyel a föld!

Ezután tűz jött ki az ÚRtól, és megemésztette azt a kétszázötven férfit, akik füstölőszerral közeledtek hozzá.

Az ÚR így szólt Mózeshez:

Mondd meg Eleázárnak, Áron főpap fiának, hogy szedje ki a szenesserpenyőket a tűzből, a tüzet pedig szórd széjjel, mert meg van szentelve.

Ezeknek a bűnös lelkeknek a szenesserpenyőiből készítesz vékonyra vert lapokat az oltár beborítására, mivel az ÚR színe elé vitték őket, és ezért szentek. Legyenek jelül Izráel fiai számára.

Fogta azért Eleázár pap a rézserpenyőket, amelyeket odavittek azok, akik elégték, és vékonyra verte azokat az oltár beborítására,

emlékeztetőül Izráel fiainak, hogy senki se merjen közeledni az ÚRhoz, aki illetéktelen, mert nem Áron utódai közül való, és mégis illatáldozatot akar bemutatni. Ne járjanak úgy, mint Kórah és csoportja, akiket előre figyelmeztetett Mózes által az ÚR.

Ezek a rézlapok állandó emlékeztetőként kerültek az oltárra, azért, hogy csak Áron leszármazottai lehetnek a papok, és senki más. Nem teheti meg senki, hogy azt mondja, én vagyok a te papod, mert én vagyok a lelki és a szent, és Isten nekem jelenti ki a dolgokat.

Az Újtestamentumban nem volt semmiféle papság, mert ezt Jézus Krisztus eltörölte, aki a mi főpapunkként előttünk lépett a mennyekbe, és rajta keresztül szabad utunk van Istenhez. Az efezusi gyülekezetet megdicsérte, és a pergamosziakat elmarasztalta, mert ők elfogadták a nikolaiták papi rendjét, amit Isten gyűlölt, mert Jézus már korábban eltörölte a papi rendeket a népek fölött, hisz általa mindenki egyformán közel került Istenhez.

Isten ugyanúgy meghallgatja a ti imáitokat és kiáltásaitokat, mint az enyémet. Én sem vagyok nálatok közelebb Istenhez, és nem is vagyok lelkibb nálatok, nem juthatok könnyebben az Ő színe elé, mint ti, mert nincsen semmiféle olyan kiváltságom, ami nektek ne lenne meg. Mi mindnyájan egyenlőek vagyunk Jézus Krisztusban, és egyenlő esélyünk van, hogy Isten elé járuljunk bármikor.

Szerintem nagyon veszélyes az egyházban bármiféle lelki rangsorolást felállítani. Veszélyes azt állítani, hogy én majd megtudom Istentől, hogy mit akar végezni az te életeddel kapcsolatban, csak bizzál bennem, és én majd eligazítlak mindennel kapcsolatban. Én is úgy érezném magam, mint Mózes, nem szeretnék ilyen hatalmas terheket cipelni, hogy másoknak megmondjam, mit kell tegyenek. Nem akarok uralkodni fölöttetek, mert én a szolgátok vagyok, Isten követe, aki kijelenti az Ő igazságát, szeretetét, és Igéjét számotokra. Csak azt mondhatom, hogy az Urat keressétek, és tőle kérjétek útmutatást, mert én tévedhetek, és akkor bajba kerülhetek.

Másnap így zúgolódott Izráel fiainak egész közössége Mózes és Áron ellen: Ti öltétek meg az ÚR népét! Amikor összegyűlt a közösség Mózes és Áron ellen, és a kijelentés sátra felé fordultak, hirtelen betakarta azt a felhő, és megjelent az ÚR dicsősége.

Mózes és Áron odament a kijelentés sátra elé.

Az ÚR így beszélt Mózeshez:

Húzódjatok félre ettől a közösségtől! Hadd semmisítsem meg őket egy pillanat alatt! Ők pedig arcra borultak.

Akkor ezt mondta Mózes Áronnak: Fogd a szenesserpényöt, tégy bele tüzet az oltárról, rakj rá füstölőszert, vidd hamar a közösséghez, és végezz engesztelést értük, mert megharagudott az ÚR, és elkezdődött a csapás.

Fogta azért Áron a szenesserpényöt, ahogyan Mózes meghagyta, és a gyülekezet közé futott, mert már meg is kezdődött a csapás a népen. Füstölőszert tett rá, és engesztelést végzett a népért.

Megállt a holtak és az élők között, és megszűnt a csapás.

Tizennégyezer-hétszázán haltak meg a csapás miatt, azokon kívül, akik a Kórah dolga miatt haltak meg.

Ekkor visszatért Áron Mózeshez, a kijelentés sátrának a bejáratához, és megszűnt a csapás.

...

Az ÚR így beszélt Mózeshez:

Szólj Izráel fiaihoz, és végy egy-egy vesszőt nagycsaládjaik minden vezető emberétől, összesen tizenkét vesszőt. Mindegyiknek a nevét írd föl a maga vesszejére.

Áron nevét a Lévi vesszejére írd, mert mindegyik vessző egy nagycsalád fejéé.

Azután tedd le azokat a kijelentés sátrában a bizonyosság elé, ahol kijelentem magam nektek.

Annak a férfinak a vesszeje, akit kiválasztok, ki fog virágozni. Így csendesítem le Izráel fiainak a zúgolódását, akik zúgolódtak ellenetek.

Elmondta ezt Mózes Izráel fiainak, és minden vezető ember átadott neki egy-egy vesszőt. Nagycsaládonként egy vezetőre egy vessző jutott, összesen tizenkét vessző. Áron vesszeje is ott volt a vesszők között.

Mózes elhelyezte a vesszőket az ÚR színe elé, a bizonyosság sátrában.

Amikor másnap Mózes bement a bizonyosság sátrába, látta, hogy a Lévi házából való Áron vesszeje kivirágzott, bimbót fakasztott, virágot növelt, és mandulát érlelt.

Ekkor Mózes kihozott minden vesszőt az ÚR színe elől Izráel fiaihoz. Megnézték, és mindegyik elvitte a maga vesszejét.

Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek: Vidd vissza Áron vesszejét a bizonyosság elé megőrzés végett, jelül a lázadóknak, és vess véget zúgolódásuknak, hogy ne haljanak meg.

Mózes egészen úgy cselekedett, ahogyan megparancsolta neki az ÚR.

A 18.-ik fejezetben a 6.-ik vers:

Mert én választottam ki testvéreiteket, a lévítákat Izráel fiai közül ajándékkul, mint az ÚR tulajdonait, hogy szolgálatot végezzenek a kijelentés sátra körül.

Isten elmondja, hogy mit kell adjanak az emberek a papoknak munkadíjként: tizedet mindenükből a templomnak, és ennek a tizednek a tizede lett a papé, aki szolgált, a többit pedig a lévíták között osztották el.

Azután ezt mondta az ÚR Áronnak: Földjükből nem kapsz örökséget, és nem lesz osztályrészed köztük. Én vagyok a te osztályrészed és örökséged Izráel fiai között.

A 19.-ik fejezetben

Ez a törvény rendelkezése, amelyet megparancsolt az ÚR: Mondd meg Izráel fiainak, hogy vigyenek neked egy hibátlan vörös tehenet, amelynek semmiféle fogyatkozása nincs, és még nem volt rajta iga. Adjátok azt Eleázár papnak, és ő vitesse ki azt a táboron kívülre, és vágják le a jelenlétében. Vegyen Eleázár pap vért az ujjával, és hintsen a vérből hétszer a kijelentés sátra elé. Azután égessék el a tehenet a szeme láttára, a bőrét, a húsát és a vérét a ganéjával együtt égessék el. Vegyen a pap cédrusfát, izsópot és karmazsin fonalat, és dobja a tehen égő részei közé. Azután mossa ki ruháját a pap, mosakodjék meg vízben, majd menjen be a táborba, de tisztátalan lesz a pap estig. Mossa ki vízben a ruháját az is, aki elégette a tehenet, és mosakodjék meg vízben, de tisztátalan lesz estig. Egy tiszta ember szedje össze a tehen hamvát, helyezze el a táboron kívül egy tiszta helyre, és legyen az Izráel fiai közösségé, hogy vétektől megtisztító vizet készítsenek vele.

Vannak, akik ebben Jézus Krisztus áldozatával való párhuzamot vélnek felfedezni, amint az Ő Igéje éa a Lélek mos meg minket.

A 20.-ik fejezet:

Izráel fiai, az egész közösség megérkezett a Cin-pusztába az első hónapban, és letelepedett a nép Kádésban. Ott halt meg Mirjám, és ott temették el. De nem volt vize a közösségnek, ezért összegyülekeztek Mózes és Áron ellen. A nép perelni kezdett Mózesrel és ezt mondták: Bárcsak elpusztultunk volna, amikor testvéreink elpusztultak az ÚR színe előtt! Miért hoztátok el az ÚR gyülekezetét ebbe a pusztába? Azért, hogy itt haljunk meg állatainkkal együtt?! Miért hoztatok el bennünket Egyiptomból, és miért vezettetek bennünket erre a rossz helyre, ahol nincs hely vetésre, és nincs füge, sem szőlő, sem gránátalma, még ivóvíz sincs? Mózes és Áron pedig elment a gyülekezet elől a kijelentés sátrának a bejáratához, és arcra borultak. Ekkor megjelent nekik az ÚR dicsősége. És az ÚR így beszélt Mózeshez: Vedd a botodat, és gyűjtsd össze a közösséget testvéreddel, Áronnal együtt, és szemük láttára parancsoljátok meg a sziklának, hogy adjon vizet. Fakassz nekik vizet a sziklából, és adj inni a közösségnek és állataiknak. Mózes tehát elvette a botját az ÚR színe elől a kapott parancs szerint. Azután összegyűjtötte Mózes és Áron a gyülekezetet a szikla elé, és ezt mondta nekik: Hallgassatok ide, ti lázadók! Fakasszunk-e vizet nektek ebből a sziklából? Azzal fölemelte Mózes a kezét, és kétszer ráütött botjával a sziklára. Erre sok víz fakadt, és ivott a közösség meg az állatok. Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak: Mivel nem hittetek bennem, és nem tartottatok szentnek Izráel fiai előtt, nem vezethetitek be ezt a gyülekezetet arra a földre, amelyet nekik adok. Ezek Meribá vizei, ahol perbe szálltak Izráel fiai az ÚRral, de ő megmutatta nekik, hogy szent.

Mózes Isten követeként állt a nép előtt. Egy korábbi esetben Isten azt mondta, hogy vegye a botját és üssön rá a köre. De most pedig azt mondta, hogy menjen és szóljon a sziklához. Az Újtestamentumból tudjuk, hogy ez a szikla Jézust jelképezi, aki azt mondta az asszonynak a kútnál, hogy *aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.*”

Krisztusra lesúlytottak azért, hogy az élet vize mindnyájunk számára elérhető legyen. De miután már egyszer lesúlytottak rá, nem volt szükség több Őreá mért csapásra. Mózes megtörte a párhuzamot, mert másodszor két alkalommal ráütött a sziklára. De miután egyszer Krisztusra lesúlytottak, már csak egyszerűen szólni kell, mert Jézus azt mondta, hogy „jőjjetek hozzám, és igyatok...” Csak jönni kell és

kérni, nem kell lesúlytani ismét, nem kell ismét keresztre feszíteni Őt. Egyszer elég volt! A víz folyik a sziklából, amelyre lesúlytottak, csak szólni, kérni kell, és megkapjuk.

Mózes haragjában megtöri ezt a jelképet. Isten kegyelmes volt, és a víz elkezdett folyni, de Mózesnek ezt mondta:

Mivel nem hittetek bennem, és nem tartottatok szentnek Izráel fiai előtt, azaz nem képviseltetek megfelelően az emberek előtt, ezért nem léphettek be az Igérte földjére. Isten nem volt haragos, a sziklára pedig nem kellett volna ráütni, csak szólni hozzá.

Mózes álma, életcélja szertefoszlott. Kemény büntetésnek látszik ez, amely alátámasztja, hogy Isten nagyon komolyan veszi, hogy milyen módon képviseljük Őt. Jézus azt mondta, hogy „ti vagytok az én tanubizonyosságaim”. Vajon hogyan képviselem a világ előtt Jézus Krisztust? Mi lesz az emberek véleménye Krisztusról, amikor engem figyelnek? Vajon hűségesen képviselem-e Őt a világ előtt?

Mózes követeket küldött Kádésból Edóm királyához ezzel az üzenettel: Így szól testvéred, Izráel: Te tudsz mindarról a győtrelemről, amely bennünket ért.

Az edómiak Ézsau leszármazottai voltak, így testvérek voltak.

Szeretnénk átvonulni országodon. Nem vonulunk át sem szántóföldön, sem szőlőn, még kútvizet sem iszunk. A király útján megyünk, nem térünk le sem jobbra, sem balra, amíg átvonulunk a területeden.

Edóm azonban ezt felelte neki: Nem vonulhatsz át itt, különben fegyverrel vonulok ki ellened.

Izráel fiai ezt mondták neki: Az országúton mennénk, és ha vizedet innánk, magunk és jószágaink, megadjuk az árát. Nincs másról szó, csak arról, hogy gyalogszerrel szeretnénk átvonulni.

De Edóm ezt felelte: Nem vonulhatsz át! Sőt kivonult ellene Edóm tekintélyes haddal és hatalmas erővel.

Edóm tehát nem engedte meg Izráelnek, hogy átvonuljon területén, ezért Izráelnek ki kellett kerülnie.

Azután elindultak Kádésból, és megérkezett Izráel fiainak egész közössége a Hór-hegyhez.

Áron halálának leírása következik:

És ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak a Hór-hegynél, Edóm országának a határán:

Áron most elődei mellé kerül. Nem mehet be arra a földre, amelyet Izráel fiainak adok, mivel fellázadtatok parancsom ellen Meríbá vizeinél.

Vedd magadhoz Áront és a fiát, Eleázárt, és vidd fel őket a Hór-hegyre.

Ott vesse le Áron a ruháit, te pedig öltöztess fel azokba a fiát, Eleázárt, mert Áron meghal ott, és eltemetik.

Mózes úgy cselekedett, ahogyan az ÚR parancsolta. Fölmentek a Hór-hegyre az egész közösség szeme láttára,

Mózes levettette Áronnal a ruháit, és felöltöztette azokba Eleázárt, a fiát. Áron meghalt ott a hegytetőn, Mózes és Eleázár pedig lement a hegyről.

Amikor látta az egész közösség, hogy Áron elhunyt, siratta őt Izráel egész háza harminc napig.

Emlékezzünk, hogy ezek a dolgok a mi okulásunkra történtek, hogy megtanuljunk, hogy ne vágyakozzunk gonosz dolgok után. Izrael gyermekeinek történelmét azért őrizte meg Isten, hogy tanulhassuk meg belőle, hogy ne panaszkodjunk Isten ellen, ne vágyjunk gonoszságokra, ne álljunk meg, vagy ne bizonytalankodjunk akkor, amikor Isten azt mondja, hogy menjünk előre, és hogy ne forduljunk vissza hitetlenségünkben akkor, amikor Isten azt ígérte, hogy nekünk adja a bőség és gazdagság életét.